

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

po rozpoznaniu w dniu 7.12.2015 r. sprawy **M. R. (1)**, s. C. i B. z domu B., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 maja 2015 r. w G. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone dwukrotnym badaniem urządzeniem (...) gdzie uzyskano wynik: I badanie – 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz dwukrotnym badaniem urządzeniem Alkometr A2.0 gdzie uzyskano wynik: I badania 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badania 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki T. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym,

tj. o przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu z 30.06.2015 r.

I. na podstawie art. 66§1 k.k., art. 67§1 k.k., ustalając, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a stopień społecznej szkodliwości jego czynu i zawinienie nie są znaczne, umarza warunkowo postępowanie karne, określając okres próby na dwa lata od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

II. na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;

III. na podstawie art 63 § 2 k.k. zalicza podejrzanemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy w okresie od 31 maja 2015 r. do dnia 7 grudnia 2015 r.

IV. na podstawie art. 67§3 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 (tysiąca) złotych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych oraz opłatą w wysokości 100 (stu) złotych.

X K 637/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2015 roku M. R. (1) odwiedził swojego kuzyna J. Ł. w należącym do niego kempingu znajdującym się w G. – S.. Tam, po północy wypił cztery kieliszki wódki, tj. łącznie około 200 ml tego alkoholu, po czym położył się spać. M. R. (2) wstał około 08.00 następnego dnia – 31 maja 2015 roku i około godziny 09.00, nie spożywając poprzednio śniadania pojechał samochodem marki T. (...) nr rej. (...) ul. (...) w kierunku G..

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1) k. 18v. - 19/

W trakcie jazdy, około godziny 09.10, na wysokości budynku Straży Pożarnej w S. M. R. (1) został zatrzymany do rutynowej kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji R. P. i A. C.. Policjant przeprowadzający kontrolę – R. P. – wyczuł od M. R. (1) woń alkoholu, w związku z czym poddał go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia A. 6020. Pierwsze z badań przeprowadzone o godzinie 09.18 wykazało 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie przeprowadzone o godzinie 09.36 – 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W związku z powyższym M. R. (1) został przewieziony do KP II w G., gdzie za pomocą urządzenia Alkometr A2.0 poddano go kolejnym dwóm badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze z badań przeprowadzone o godzinie 10.03 wykazało 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie przeprowadzone o godzinie 10.05 – 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/dowody: zeznania świadka R. P. k. 11;

protokół przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2 – 2v., 5 – 5v.;

świadcstwo wzorcowe k. 3 – 4, 6 – 6v./

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 01 czerwca 2015 roku M. R. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i **przyznaje się** do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie przytoczył okoliczności popełnienia czynu zabronionego.

/wyjaśnienia M. R. (1) k. 18v. - 19/

M. R. (1) ma wykształcenie średnie techniczne. Jest żonaty i ma jedno małoletnie dziecko, przy czym, zarówno żona, jak i dziecko pozostają na jego utrzymaniu. Pracuje w charakterze kierowcy osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1.400 zł miesięcznie. Nie posiada majątku większej wartości. Stan zdrowia M. R. (1) jest dobry, nie był uprzednio leczony neurologicznie, psychiatrycznie, ani odwykowo.

/dowody: dane osobo poznawcze 18 – 18v./

M. R. (1) nie był uprzednio karany.

/dowody: karta karna k. 29/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego M. R. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd w oparciu o całokształt ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny, w szczególności w oparciu o protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz wyjaśnienia oskarżonego.

Za polegające na prawdzie uznał Sąd zeznania świadka R. P. złożone w toku postępowania przygotowawczego. Świadek w sposób spójny i rzeczowy przytoczył okoliczności związane z zatrzymaniem oskarżonego celem przeprowadzenia kontroli drogowej. Przedstawione przez niego fakty w pełni znajdują oparcie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w danych zawartych w protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym z dnia 31 maja 2015 r.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych, protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, świadectw wzorcowych. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających

z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadka, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Dowody w postaci protokołów z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym mają przy tym szczególny charakter, gdyż w korelacji z zeznaniami R. P., stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu oskarżeniem czynu.

W świetle powyższego Sąd uznał za niebudzące wątpliwości przyznanie się oskarżonego do winy, zaś za wiarygodne jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego w dniu 01 czerwca 2015 roku

Mając na uwadze przeprowadzone w sprawie dowody, Sąd przypisał oskarżonemu sprawstwo zarzucanego mu czynu. Dowody, w ocenie Sądu są spójne i jednoznaczne. Nie ulega wątpliwości, iż prowadząc w dniu 31 maja 2015 roku w G. samochód marki T. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. mając przy pierwszym badaniu przeprowadzonym urządzeniem AQ 6020 0,34 mg/l i przy drugim 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast przy pierwszym badaniu przeprowadzonym urządzeniem Alkometr 0,32 mg/l i przy drugim 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, M. R. (1) wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, jak również te, które wskazują na jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważał, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec M. R. (1) dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

W tym miejscu wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez M. R. (1) przypisanych mu w wyroku czynów zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonego w obu stanach prawnych jest podobna - zagrożenie karne przewidziane w art. 178a § 1 k.k. jest identyczne, w obu przypadkach priorytetem jest orzekanie kar wolnościowych w takich samych granicach. Istotną różnicę dostrzec można jednak w treści przepisu art. 66 k.k. i art. 67 k.k., będącego podstawą prawną warunkowego umorzenia postępowania karnego. Sąd stwierdził, że choć znowelizowany art. 66 § 2 k.k. przewiduje otwarcie możliwości skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec sprawców wszystkich przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 5 lat, to zważywszy należy, iż dla sytuacji prawnej oskarżonego okoliczność ta nie miała większego znaczenia - zarzucany mu czyn jest niezmiennie zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 2, zatem również w obowiązującym poprzednio stanie prawnym spełniłby on omawianą przesłankę. W brzmieniu art. 66 § 2 k.k. obowiązującym przed 01 lipca 2015 roku warunkowe umorzenie postępowania karnego mogło być bowiem stosowane do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 3 lat. Istotnym było natomiast, iż art. 67 § 1 w nowym brzmieniu przewiduje, że warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat. Do tej pory zaś okres próby nie mógł być dłuższy niż 2 lata (por. art. 67 § 1 w brzmieniu dotychczasowym). Z tego też względu Sąd doszedł do przekonania, iż przepisy obowiązujące obecnie są mniej korzystne dla oskarżonego niż przepisy dotychczasowe i zastosował przepisy kodeksu karnego w brzmieniu w 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Zgodnie zatem z art. 66 § 1 kodeksu karnego, sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony przyznał się do zarzucanemu mu czynu, składając jednocześnie wyczerpujące wyjaśnienia, które przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Istotnym jest również, to, że zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazana badaniami, którym został poddany M. R. (1), jedynie nieznacznie przekroczyła dolną wartość, przy jakiej w rozumieniu art. 115 § 16 pkt. 2 k.k. zachodzi stan nietrzeźwości, co pozwala uznać, iż stopień społecznej szkodliwości jego czynu nie był znaczny. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż oskarżony spożywał alkohol poprzedniego dnia, nie zaś bezpośrednio przed zatrzymaniem, zaś zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazywała tendencję spadkową.

Sąd miał również na względzie, iż oskarżony nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego, zaś dotychczasowy sposób jego życia, a także właściwości i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, iż pomimo warunkowego umorzenia prowadzonego wobec niego postępowania karnego, będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. W konsekwencji należy przyjąć, iż popełnienie przez M. R. (1) czynu zabronionego miało charakter jedynie incydentalny i są podstawy by zakładać, iż w przyszłości nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem. Sąd wziął też pod rozwagę okoliczność, iż sam fakt toczącego się postępowania odniósł pozytywny skutek w postaci uświadomienia oskarżonemu niewłaściwości jego postępowania.

W ocenie Sądu brak jest podstaw, by przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwym traktować bardziej surowo niż inne przestępstwa o podobnym zagrożeniu karnym. Przestępstwo to zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2, czyli zagrożenie ustawowe jest stosunkowo niskie i zdaniem Sądu brak jest racjonalnych przesłanek dla wyłączenia wobec sprawców takich przestępstw możliwości warunkowego umorzenia postępowania tylko dlatego, iż aktualnie występuje presja polityczna i społeczna w kierunku surowego karania pijanych kierowców. Gdyby ustawodawca chciał wyłączyć możliwość warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do tego przestępstwa, sformułowałby przepis w taki sposób, by uczynić to niemożliwym bądź poprzez podwyższenie progu zagrożenia ustawowego powyżej 3 lat, bądź poprzez wyłączenie tej możliwości *expressis verbis*. Dlatego też zdaniem Sądu zarówno właściwości osobiste oskarżonego, jak i charakter popełnionego przez niego przestępstwa wskazują na celowość i zasadność warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec jego osoby.

Na podstawie art. 67 § 1 kodeksu karnego Sąd określił długość okresu próby, na jaki nastąpiło warunkowe umorzenie postępowania prowadzonego przeciwko oskarżonemu na dwa lata, uznając, iż taki właśnie okres pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy co do dalszego sposobu postępowania oskarżonego. Zdaniem Sądu oskarżony nie będzie w przyszłości naruszał obowiązującego porządku prawnego mimo nie przeprowadzenia wobec niego rozprawy i skazania go za popełnione przestępstwo.

Rozstrzygając kwestię zastosowania wobec M. R. (1) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zważył, iż choć zakaz taki może być orzeczony, gdy spełnione są warunki materialne przewidziane w art. 42 § 1 k.k., tzn. wobec osoby uczestniczącej w ruchu, której zarzucono popełnienie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji to jednocześnie „(...) w sytuacji, w której postępowanie karne zostaje warunkowo umorzone, pozostaje [on] fakultatywny.” (zob. uzasadnienie postanowienia z 29 stycznia 2002 r., I KZP 33/2001, OSNKW 2002, z. 3-4, poz. 15). Powyższe, w myśl stanowiska doktryny, nie wynika z faktu pozostawiania art. 67 § 3 k.k. in fine w relacji *lex specialis* do art. 42 § 2 k.k., lecz z tego, iż art. 42 § 2 k.k., jak i wszystkie inne przepisy określające podstawy stosowania kar lub środków karnych, nie mają zastosowania w wypadku warunkowego umorzenia. Artykuł 67 § 3 stanowi bowiem samodzielną podstawę stosowania omawianego zakazu (zob. M. Gajewski, glosa do postanowienia SN z 29 stycznia 2002 r., I KZP 33/01..., s. 708). Zacytowane poglądy Sąd w pełni podziela. Zdaniem Sądu ujęte w przepisie art. 67§3 k.k. środki mają charakter środków probacyjnych, nie wiążą się one bowiem ze skazaniem oskarżonego za zarzucany mu czyn.

Mając powyższe na uwadze Sąd skorzystał z możliwości orzeczenia wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku zaliczając na jego poczet okres rzeczywistego jego stosowania poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 31 maja 2015 roku do dnia 07 grudnia 2015 roku. W ocenie Sądu zastosowanie tego środka probacyjnego jest uzasadnione charakterem naruszonego przez M. R. (1) dobra chronionego prawem. Fakt, że poruszał się on pojazdem mechanicznym po drodze publicznej,

znajdując się w stanie nietrzeźwym, w kontekście warunkowego umorzenia wobec niego postępowania karnego, uzasadnia zdaniem Sądu niezbędność zastosowania środka probacyjnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zastosowany środek probacyjny ma bowiem w tym przypadku charakter prewencyjny i jego celem jest przede wszystkim uchronienie innych osób przed stwarzanym przez oskarżonego, jako uczestnika ruchu, zagrożeniem dla ich zdrowia i życia. Zdaniem Sądu jego orzeczenie dodatkowo jeszcze uświadomi M. R. (1), że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne, a skutki naruszenia kardynalnej zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego będą zawsze uciążliwe. Zakreślając okres obowiązywania omawianego środka probacyjnego na jeden rok Sąd wziął zaś pod uwagę to, że stężenie alkoholu we krwi oskarżonego wyniosło 0,34 ml/l, a więc jedynie w niewielkim stopniu przekraczało stężenie stanowiące próg odpowiedzialności karnej za prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu oraz fakt, iż do prowadzenia przez oskarżonego pojazdu w stanie nietrzeźwości doszło na przedmieściach G., w niedzielę, we wczesnych godzinach przedpołudniowych, a zatem przy niewielkim natężeniu ruchu. Powyższe przemawiało za orzeczeniem wskazanego środka karnego na minimalny okres.

Podobnie za celowe uznał Sąd zastosowanie wobec oskarżonego na mocy art. 67 § 3 k.k. środka probacyjnego w postaci zobowiązania go do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W opinii Sądu celowym było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka probacyjnego w związku z warunkowym umorzeniem postępowania, tak by dodatkowo uzmysłwić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć pozytywny skutek wychowawczy wobec niego.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych Sąd obciążył go tymi kosztami i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami. M. R. (1) jest bowiem osobą czynną zawodowo, co w ocenie Sądu pozwala mu na poniesienie w/w kosztów.

ZARZĄDZENIE

- I. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
- II. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
- III. akta przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni.

G., dnia 15 stycznia 2016 r.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska